Kalász István

A lakóközösség

A harmadik hét végén arról beszéltek, hogy a kutya vagy inkább a macska.

A kutya az ember barátja. Őrködik, melegít, ha hideg van, a macska pedig csak néz, nyávog, ha nem tetszik neki valami. És elhagyja az embert, a macska túl akar élni. Az is szóba jött, hogy a kutya nagyobb. Nehezebb. Több. De a macska tisztább állat, mondta a fiatal nő az egyes lakásból. A macska mintha érezte volna, hogy róla beszélnek. Nem dorombolt, nem törleszkedett, a kutya viszont békésen aludt a folyosó végében, korábban az élelmiszert tárolták ott. De az elfogyott, két napja nem evett már senki. De kimenni… nem volt szabad, a katonaság járőrözött, nem messze, az élelmiszerbolt előtt lövöldözés volt, a híradóban halottakat mutattak. A nő a kettes lakásból azt mondta, ha már… akkor a kutyát, a kutya öregebb. Eleget élt. Erre a négyesből a nyugdíjas tanárnő azt kérdezte, hogy az öreg miért értéktelen. És a macska is öreg. Ezen este vita támadt. A hármas lakás tulajdonosa, a sofőr végül azt mondta, éhes. Dönteni kell. Mindenki tegye félre az erkölcsöt, ha már eldöntötték, hogy összetartanak a bajban, és az állat közös. Aki meg nem bírja, olvassa el a „sokan voltunk” novellát. Vasárnap reggel két nyúl bukkant fel az udvaron, a hátsó kerítésen juthattak be, a veteményes hajtásait rágták. Megoldódott a gond, a közös evés közben azt beszélték, hogy akkor két-három napig nyugalom lesz, és egymásra mosolyogtak.